

ство казахъ Гръци-тѣ; «суть бо Гръци лѣсти-
вы и до сего дни» говори лѣтописецъ.

Злато и повлѣци за мои-тѣ ратуи, каза
Святославъ, а многоцѣнно-то оружє ны ще го
земемъ заедно съ главы-тѣ ви, ако не ослобо-
ди ваши-атъ воєвода Цимисхїа царя Бориса и
рода-му, и не ся върне смирно въ град-атъ си.

Пратеници-тѣ ся върнахъ при Цимисхїа,
и му обадихъ, какъвъ отговоръ имъ бѣ далъ
Святославъ.

— Страшенъ и лютъ є той-зи челякъ, ка-
захъ тѣ, той мрази злато-то, а обыча остро
жельзо.

— Кога є така, трѣбѣ да земемъ другы
мѣры. Азъ ще пратѣ да ся сговарямъ за миръ,
доде дойдѣтъ на Дунавъ мои-тѣ кораби, рече
Цимисхїа.

И пакъ Гръцкы пратеници ся върнахъ въ
Святославовѣ-тѣ воискѣ, але не гы пустихъ
при него. Прѣвянъ имъ казахъ, че Святославъ
є зарѣчалъ да почякѣтъ, сетиѣ имъ отговори-
хъ ч' є заповѣдалъ да гы пытѣтъ защо сѣ
дошли, а най напоконъ имъ отговорихъ, че ако
сѣ дошли да искѣтъ миръ, то нека ся сгла-
сѣтъ на сбор-атъ съ боляры-тѣ, ако ли пакъ